

THEATER ● MALPERTUIS > 'Hondstuk' ★★

FOTO DE CLOEDT

■ Sien Eggers als hond hult zich in een enorm pelsen tapijt als decor.

Hond zijn is niet makkelijk

TIELT ● Met de hond in *Hondstuk* is er iets vreemds aan de hand. En dan hebben we het niet alleen over het feit dat hij kan lezen en schrijven, of denkt als een mens (op de momenten dat hij niet aan salami denkt tenminste), maar ook en vooral over het feit dat Sien Eggers in dit stuk niet echt weet te pakken. En dat is toch wel vreemd.

DOOR LIV LAVEYNE

Vreemd, omdat als we één actrice zouden mogen kiezen die we ertoe in staat achten geloofwaardig een hond te vertolken, het toch wel Eggers is. Ook vreemd omdat de tekst van Peter en Stefan Perceval zich op papier als een knappe tekst laat lezen. Alleen weten beide, actrice en tekst, elkaar op scène niet goed te vinden.

Eggers vertolkt een hond, die zichzelf 'vriend' noemt en 'beest' door zijn baasje genoemd wordt. Zijn baasje is een eenzame jongeman. Hij leeft samen met zijn overbeschermende moeder, die hem volpropt met chips. De hond ziet met lede ogen aan hoe de zoon, die schrijver wil worden en de wereld wil verkennen, geen letter op papier krijgt en zich steeds meer afsluit van de buitenwereld.

De tekst snijdt vele lagen aan. Er is gefilosofeer over schoonheid, cijfers en de kracht van de taal, die zich bij de hond in synesthesie verstrengelen. Er zijn harde, naturalistische

passages als de hond het menselijke milieu beschrijft waarin hij opgroeit. Er is ook de National Geographic-gewijze gedragsleer van de hond. Dat is allemaal veel om te bevatten en voor Sien Eggers zijn het veel registers om te spelen. Nu eens duikt zij als een dolle hond achter een propje papier onder de zetel, dan weer kruipt ze als moeder in de zetel, of toont ze met hondsdroeve ogen frontaal voor het publiek dat de ware menselijkheid in het dier schuilt. Of nog erger, dat de mens het meest gevaarlijke beest van al is, niet in het minst voor zichzelf.

Regisseur Stefan Perceval verweeft bijna naturalistisch verteltheater - *SOS Piet* klinkt zelfs op de achtergrond - met Disney-achtige muzikale entr'actes, waarbij Sien Eggers zich hult in het decor (een enorm pelsen tapijt). Tot een totaalbeeld komt het echter niet: de tekst kan niet altijd boeien en de soms vreemde, maar fascinerende klemtonen die Eggers doorgaans in een tekst kan leggen, klinken nu gewoon vreemd. Twee seizoenen geleden bracht Pieter Genard bij Braakland de voorstelling *Vandenhond*. Ook toen werd vanuit het vertelstandpunt van een hond de menselijke samenleving bekeken en bekritiseerd. Die voorstelling zag zich gesteund door een stomend muzikaal ritme, dat het publiek de oren deed spitsen. Bij *Hondstuk* blijft die aandacht beperkt tot sporadische ontroering.

Op tournee tot 10 april.
www.malpertuis.be